

Bevillingen paa Finanslovforslaget paa 800,000 Kr. til Esbjerg Havn og bruge de Penge til Københavns Personbanegaard. Det tror jeg dog ikke man kan, og jeg vil meget fraraade det. Men jeg begriber for øvrigt ikke, at det ærede Medlem fra Svendborg, der selv sidder i Finansudvalget, vil rejse dette Spørgsmaal her ved anden Behandling uden med et eneste Ord at have nævnt det i Finansudvalget. Naar det ærede Medlem ønskede at faa de 800,000 Kr., der foreslaas bevilgede til Esbjerg Havn, bruge paa anden Maade, maatte han indenfor Udvalget have rejst Spørgsmaalet og ad den Vej søgt at faa sit Ønske opfyldt.

Den ærede Minister hævdede, at Grunden til, at han saa stærkt ønskede at bruge 1¼ Million mere til Københavns Personbanegaard, er, at der gør sig finansielle Hensyn gældende. Det er altsaa, fordi man derved hurtigere kunde faa den Million aarligt fra Københavns Kommune ind i Statskassen. Ja, tilsyneladende kan det se ud, som om man her eventuelt kunde indvinde en Rente, men man maa samtidig huske paa, at derved, at man udskyder Gennemførelsen af Dobbeltsporet paa Fyn, lægger man store Vanskeligheder i Vejen for Trafikken. Hvad der tabes derved, er sikkert et meget stort Beløb, saa stort, at jeg er overbevist om, at det rigeligt kan opveje den eventuelle Renteindvinding, som den højtærede Minister tænker sig at kunne indvinde. Jeg maa derfor meget anbefale, hvis vi skulle bruge yderligere en Million til disse Formaal, at man saa navnlig vil tænke paa Dobbeltsporet paa Fyn og tillige paa Vejle—Herning-Banen. Jeg antager, at Spørgsmaalet vil blive taget op igen mellem anden og tredie Behandling, og saa faa vi vel en Forhandling med den højtærede Minister. Jeg vil haabe, at han da vil stille sig velvilligt til de Tanker, jeg her har fremdraget, og det har jeg for øvrigt Grund til at tro efter den højtærede Ministers Udtalelser.

Jeg kommer derefter til Spørgsmaalet om Masnedøbroen. Jeg vil give det ærede Medlem fra Møen (L. Jessen) Ret i, at vi ikke efter de Dispositioner, Statsbanemyndighederne have truffet, ville komme til at staa saa frit overfor dette Spørgsmaals Afgørelse, som vi i Virkeligheden ønskede. Som jeg nævnede før, var Forudsætningen for Bevillingen af de 100,000 Kr. i Fjor, at de forskellige Projekter skulde undersøges, ikke alene Broprojektet, men ogsaa Banen over Møen og endelig Spørgsmaalet om en Tunnel. Disse tre

Spørgsmaal skulde undersøges samtidig med, at man undersøgte, hvorvidt man kunde afbøde de Vanskeligheder, Skibsfarten vilde faa, hvis man byggede en Bro. Det var alt det, der skulde undersøges for de bevilgede 100,000 Kr. Og saa var Forudsætningen endvidere — det stod udtrykkelig i Lovens § 2 —, at naar Undersøgelserne vare foretagne i Sommerens Løb, skulde Resultatet af dem forelægges Rigsdagen ved Begyndelsen af den ordinære Samling 1909—10. Desuagtet har man ikke fra Regeringens Side i mindste Maade ulejliget sig overfor Rigsdagen, ikke i mindste Maade ladet den tilflyde Meddelelse om, hvor vidt man er kommen i Undersøgelsen, eller hvad man i det hele taget foretager sig, men man har uden videre udbudt Arbejdet. Dette stemmer ikke med de Forudsætninger, vi havde Grund til at nære i Fjor. Det er i Virkeligheden et Brud paa de Forudsætninger, hvorunder Rigsdagen vedtog Loven. Naar den højtærede Minister nu indrømmer, at Bevillingsmyndighederne selvfølgelig staa frit, er han naturligvis nødt til det, for det gøre vi; vi kunne ikke være bundne, selv om Ministeriet handler aldrig saa meget, som det har gjort. Men det er dog saa, at den Slags Ting ofte alligevel til en vis Grad binder, og det er jo hændet nogle Gange tidligere, at Statsbanerne gennem deres Administration og den Maade, hvorpaa man er styret hen mod et bestemt Maal, i Virkeligheden halvvejs har tvunget Rigsdagen til at gaa frivilligt med, og nu er jeg bange for, at det er det samme, man i Virkeligheden her fra Statsbaneadministrationens Side tilsigter; naar man i saa stort Omfang foretager disse Undersøgelser, og naar man har udbudt Arbejdet, skulde vi i Virkeligheden halvvejs være tvungne til at gaa frivilligt med, naar Forslaget bliver forelagt her paa Bordet. Det er det, jeg har ønsket at protestere mod. Jeg tror, Forholdet i Fjor var det, at hvis Forslaget var blevet fastholdt, er det tvivlsomt, om det kunde være blevet vedtaget. Om det kan vedtages i Aar, skal jeg ikke sige, skønt det staar for mig saa, at de økonomiske Forhold ere af den Art, at der ikke er nogen Fristelse til særlig at vedtage et saadant Millionprojekt i Aar, naar vi ikke vilde vedtage det i Fjor. Men det lader jeg ganske staa hen. Jeg protesterer blot imod, at man har handlet, som man har gjort. Jeg vil opfordre den højtærede Minister til, da det ikke allerede er sket, saa hurtigt som muligt at forelægge